

28.9974
Uf

Reviskrievt
2. til. Tring. II.

Adelslægten Uf paa Bornholm
samt af Slægten Møge.
Ved H. K. Zahrtmann.

Adelslægten Uf (ofte skrevet U eller W), der førte en Sparre eller et Guldspænde som Vaaben-
mærke, kom til Bornholm med Hans Uf, hvem hans Morbroder Arkebiskop ~~Kristian 1.~~ (1361-79) Niels Jonsen
satte til Hovedmand paa Hammershus. Som saadan nævnes han 1377 og 81 og vist nok endnu 1407, thi den Hans
Lageren, der dette sidste Aar var Foged paa Borgen og Landet Bornholm, førte Ufslægtens Sparrevæben. Under et
flere Aarsuden Vinterophold paa Hammershus døde Arkebiskop Niels her 5. Febr. 1379 efter to Dage forud at have
afsluttet sit Testamente, ved hvilket han skænkede Hans Uf sit store forgyldte Sølvhorn med to ^{Roder} Roder samt 40 Mark
Sølv for de Udgifter til Mel, Malt og andre Fødevarer, som Arkebiskopens Underhold havde voldt ham; i Pant hæft
overdroges ham sex Roder i Fiskehavnen Listad, hvilke Hans Uf selv havde ladet bygge for Arkebiskopen, og han
indbragte sex Mark Sølv i Aarsleje, samt alt hvad der var tillagt disse Roder. Rimeligvis har Hans Uf under
sin lange Embedstid skaffet sig Jordejeds i denne Egn N. V. for Svaneke, den nærliggende Gyllensgaard
var to Hundredeaar senere Sædegaard for Hans Olufsen Uf.

I sit Testamente tænkte Arkebiskopen ogsaa paa Hans Ufs Datter Cecilia; i det han gav hende en
Gjældning: Hun blev gift tre Gange med skraanske Adelsmænd: Tore Pedersen Ram til Harebjerg, Pent Piek
og Hactvig Limbek til Kebbe, efter hvem hun levede som enke 1423 og endnu 1427. Hun skænkede Ky Kirke
dens forgyldte Sølvkalk, som endnu er i Brug, og som har Ufslægtens Vaaben med sig. (Se Denne Bjelagave i den gamle
Latin). Fra Cecilia gav Aflhelgens Kirke denne Kalk; beder for min Sjæl! ^{Denne Bjelagave er den gamle}
~~Kalk ind i Kirke og har hende som Sædegaard (nuværende Kyndegaard) i Norder Sogn.~~

Iggennem det femtende Aarhundred kom Ufslægten, om end kun spædt, fulges paa Bornholm,
hvor Peder Uf nævnes 1416 og Anders Uf 1449. Denne sidste blev ved denne Tid gift med Landsdommer (1448, 29)
Svend Nielsens Datter Anne og fik for sin Sørgefader 3. Maj 1449 Store Kammergaard i Bolsker med otte Børnsgegn
rimt om i Sognerne i Fæste af Lunde Domkapitel. Indlagt nævnes 1493 og 97 Otte Pedersen Uf, hvis Søn Oluf Ottesen
findes som Landsdommer 1508 og 22 og 16. Juli 1510 efter Lybekkerens Overfald paa Bornholm var med til at
underskrive Landets Overenskomst med disse om en Brændskat: Anders Børn af Otte Pedersen var rimeligvis
Peder Uf, nævnt 1505 og 11 som Kammerik i Lunde, Anders Uf, nævnt 1511 som Frænde til Anders Galen, og en
Datter, der i Aftenskalk med Oluf Tieren paa Bornholm blev Moder til Anders Mogens (Uf), to Sønner Kj
Esbern (Uf), der faldt 1565 i Slaget ved Svantara, og Mogens (Uf), som blev ^{Springerlinier} Springlinier.
Stammede, samt til en Datter Gjennik, som blev gift med Mads Kofod. I selve Hændelsen Uf bliver
dermed et Spring, inden ^{Mandens} Høsten af Slægten efter svodes Peder Hansen Uf til Anders Mogens. Det synes
kun at kunne udfyldes ved at opatille som Nellenled Hans Olufsen, rimeligvis den
for første Gang som datter af Hans Olufsen (se Ufslægtens) som 1542 førte Klage over Hovedmanden Pent Knop til
Oluf Hansens Uf, Frømand ved Kibbenedike Sogn, og hans Madarvinger havde 1552
Retstrakte med Mogens (Uf) om Arveskiftet efter Otte Pedersen og stemedes dem ind for Rigens Kammer.
Indtil da paa Vinter og paa til Kobenhavn gik den Arveskiftet Mads Kofod til Rimede i Gasteroen
med alle deres Brevskaber, og de underskrev den 2. Febr. 1552 hvor Kongen i Paris ind til Landsdommeren
om at give dem nye Udskrifter af Landstingsbogen samt til Jurisdikt, fogeden om at søge Sagen forligt.

Denne Søn Talemand for en Bonde Peder Nielsen i Kettinger, hvem Adelsmanden Bernhartius Haagensen vilde tvinge ind af hans anden Gaard Paa Diebjerg (15. Vormodgaard): Klemmedaker, fremlagde Oluf Hansen 1558 for Landstinget to gamle Kalvestindbreve, som skulde vise, at Bernhartius Jonsen og hans Kæstrie 1486 havde solgt og bortkøbt de to Gaarde. At Paa Landstinget dannede imidlertid alle gode Mand, Hovrudsmanden Schweder Kettinger, Landsdommeren Hans Derildsen, Meddommeren Peder Gægg og Brosten Poul Ibsen, strax, at det nævnte Skødebreve var meget fortænkkelige, og at Ordene: Paa Diebjerg i det ene stykket om senere Tilføjelse. Denne Forfalskning stempede Kettinger i stræng Ord efter Fortjeneste, og da Oluf Hansen vilde lade Brevene forsving stempede han denne ind for Herredagen i København, som 18. Avg. 1559 (Dombog, Fol. 13-15) afsagde sin Dom: Hvoed Kettinger i denne Sag har givet fra sig bestrevet, er Ret; og bør han for al ydermere Tillale for denne Sag kvit og angeløs at være. Selve Striden om Ejendommen til Diebjerggaard havde Kongen 5. Juli (Kauv. Brevbøger, 292) vist tilbage til Bornholms Landsting, som tilhøjnte Bernhartius Haagensen Gaarden. For at sikre sin Ejendommen ved en endegyldig Dom, stempede denne Sagen ind for Rigens Kansler, men imidlertid indvirkede Oluf Hansens Broder Peder Hansen Gjenbrev hos Kongen til at lade Rigens ^{Hovrudsmanden} Eiler Hardenberg prædømme Sagen, for at den uhindret kunde gaa sin retslige Gang for Kansleren, maatte Kongen 5. Jan. 1562, kaldte dette Gjenbrev tilbage (Kauv. Brevb. 95).

Denne for Oluf Hansen mislige Sag maatte sætte ondt Blod mellem ham og Hovrudsmanden Jøns Hammershus. Schweder Kettinger rejste Sag mod ham for et Fiskevand, som han tilkøbte sig under sin Gaard, men som ^{spånde være} ~~kommet~~ fra Fløttet Hammershus med Urette. Oluf Hansen indtalte herimod, at Gaarden med Fiskevandet i over 32 Aar ukenset havde været ejet af ham og hans Forfædre efter at være tilhøjnt dem, og at hans Broder kunde være stempet sammen med ham, da Gaarden var deres fælles Arvegaard. I Følge dette maatte Gaarden være Solulsgaard med det store Hartthorn i Klemmedaker Sogn og Fiskevandet være Balsmyr; om denne store Mose havde Biskop Jens Brostrup 7. Jan. 1480 udstedt Brev om, at den skulde følge Jesu Frøgelens Gaard, hvortil den af Aril havde ligget, og hvor fra den var kommen i forbrødt Kirkehist. Saml., 3. R. 6. B., 347). Landstingsdommen gik Schweder Kettinger imod, men han indvirkede 14. Nov. 1562 et Paabud fra Kongen til at indtale Sagen paa ny og 2. Jan. 1563 kongelige Indstævning i Sagen, som skulde føres frem for gode Mand til 1. Maj (Kauv. Brevb. 186, 206). Oluf Hansen havde imidlertid hørt stærkt for Kongen over Kettingers voldelige Forfølgelse af ham og andre og paaagt ham Stempelinger imod Kongen ^(Dombog, Fol. 13, Nr. 51) set). Frederik den Anden vilde derfor have lagt Sagens endelige Afgjørelse op ad til Herredagen i København og stempede Schweder Kettinger til at møde for denne 29. Sept. og være til alle Klager.

Kettinger fik særdeles lovligt Forfald for at maatte give Niode, i det den nordiske Ryværdig Brod lød dette ~~for~~ foraar, og han ikke kunde undværes fra Bornholm, hvis dystige Forvar han styrede med djers og dristig Haand. Iuden Krigen endte 1570, synes Oluf Hansen at have forlaet alle sit Jordelivs stridige Retshandeler; han mødte ikke frem fra det bornholmske Adelsstæne 1572, og var vel død da. Fiskevandet forblev efter Landstingets Dom under Solulsgaard, hvis Endeyes Broder Peder Hansen hf blev.

Oluf Hansens eneste Søn Hans Olufsen hf til Gyllensgaard i Gatsmarkes Sogn, muligvis Nystens ældste Gaardeje, gik fra 1592 som Sekretær i Danisks Kancelli sammen med andre unge Adelsmænd, indtil han 1597 blev Lensmand paa Vardohus; i denne Stilling døde han 1601 uden Børn.

Et fjært lille Lem, - og dog den eneste egenlige Lensmand født paa Bornholm, hvor oprindeligt godt Adelskab i Tidernes Løb skrumpelede hen. Hans Olufsens Arvinger var hans afledte Farbroder Peder Hansens to Døttre fra Sønlegaard (se nedenfor) samt Esbern Hansen i Norker Sogn og Anders Hansen i Røime, rimeligvis hans Farbroder (den sidste, andet Steds nævnt Jensen, maaske dog kun gift med hans Taster). Disse vilke nemlig vedstaa Boets Gæld i det fjærne Vårds og lod det komme til en Retsdag (Trykt. Brev til D. Kancelli, Jan. 1605. - Herredags Dombog, 17. Mart. 1606, Blad 105).

Som alle Mænd af Slægten Ege fra Otte Pedersen 1493 bringte ^{Hans Olufsen} ~~Olufsen~~ intet en kendt Sted Slægtnavnet Uf, ej heller nævnte andre ham med det; men han førte de gamle Uffers vel kendte Gavlspænde som Vaabenmærke. Hvor dette Vaaben er fundet paa Bornholm, er det hielt ukendt, altsid uelagt som Slægten Koføeds ganske lignende Vaaben, og i saa Henseende er Hans Olufsen Uf ikke uindgaaet den fælles Skæbne, i det Kancelliets Drevbøger, som de foreligger trykte, i Registeret nævne ham Oluf Hans Olufsen Koføed, ene efter hans Vaaben. I den nævnte Retsdag i hans Do traadte Jens Koføed ind som Værg for den ene Sønlegaardsdatter og Koføeds Søster, den såvante Niels Bagge, som Arvingernes Fældmagtig under de 1604 i Bergen førte Forhandlinger, men tydeligvis var ingen af disse to Mænd Medarving i Boet; thi i saa Fald kunde Christian den Fjerde ikke 29. Okt. 1606 (Skaanske Tegne) have overbragt samme „Os elskelig Jens Koføed til Kynde, Vor Mand, Fjener og Landsdommer“, at indstævne for sig i Rette Fristen om Hans ~~Hans~~ Olufsens Testament. En adelig Lensmand Hans Olufsen bliver derfor at flytte ud af Koføedslegten og ind i Uffslegten.

Peder Hansen Uf til Sønlegaard er allerede nævnt som Deltager i sin Broder Oluf Hansens mislige Leg Retstrætte med Bernhards Haagenen. Han var født 1536 paa Sønlegaard og stod 1562 i Tjeneste hos Rigsråden Verner Parsberg, Lensmand paa Solvisborg i Bleging. Henvendt til Bornholm søgte han Mette, Datter af Hans Myre til Tuglesangsgaard (6. Vorredgaard) i Klindby, Ulster Sogn, hvilken under en Arvetvist Herredagen i København 15. Juni 1582 ~~tilkom~~ ^{til} (Dombog, Blad 34) tilkomte ham i Eje som „paa sin Illustris Vegne de Myres rette Arving“. Myregodslegten havde altid været flithig til at skralde Jordgods sammen, og da dens Mandslinjer nu var udløbte, sankede Peder Hansen det rige Myregods ^{til} sammen med det store Uffegods. Efter sin søvante Broder sad han som Enejer paa Sønlegaard i Klæmedøker; tillige ejede han et stort Tal Gaarde, heraf to en deliblandt to af Navnet Myregaard i ~~Adelen~~ ^{to} hvert af Sognene Aker, Nylarsker og Øsker. Da han nævnes „Peder Hansen udi Simle“, for hans Sædegaard have Navn af sine Pruziveleer Sønlebakkerne, nemlig ud fra disses Lyghed med store Landbrød, Semlekager.

Peder Hansen gav Møde paa det bornholmske Adelsstævne 6. Sept. 1572. Kongen satte ham 28. Mart. 1574 til Landsdommer, og da kun ringe Indtægt var knyttet til denne Stilling, lagdes treten Gaarde, som hielt til havde fulgt den nu ophævede Stilling som kongelig Jurisdiktionsfoged, 30. Aug. 1577 til Landsdommeren. Dermed opnaaede han 27. April 1580 hos Kongen at ryde alt sit Jordgods med samme Frihed, som hans Forfædre havde haft, og som andre Fri mænd paa Bornholm havde deres Gods friest (Hilbertz, 431, 432, 473, 484). Som Landsdommer blev han elleve Gange indstævnet af sin

9) Et sine Bønne for Herredag eller for Rigens Rader, hvilke stoffestede den alle. Det faldt 1581
hans Lod at sidde til Bønne over Broderneordene Philip's Uf (se ^{Spindalingen} ~~for~~ ^{for}). 7 en ringe Sag over faldt
en Morten Pedersen ham 1583 paa selve Landstinget, kalte ham Skelm og Løgn og vilde ham til
at splitte (ophæve) Tinget, hvorfor samme Morten blev sat fast paa Hammerhus. Kongen satte 13. Sept.
1583 ham sammen med tre andre Bornholmske Adelsmænd til som Kommissærer, at paa domme en
Sag, Lensmanden Henrik Frøbe forte mod Kex's Børger og ubillig Bjergløn. Under Lensmandens
Forsædelse sattes Peder Hansen sammen med sin Eftermand Jens Kofod 9. Mj. 1588 til at liggere
Slotsloven paa Hammerhus og midlertidigt styre Landet. Livet af hvilken Grund forlod Peder
Hansen 25. Mj. 1588 Landsdommeret. Endnu 28. Jan. 1594 sattes han og Kofod midlertidigt ind
Slotsloven. Han døde paa Søndegaard 25. Juni 1596 i en Alder af 60 Aar.

Af Børn efterlod Peder Hansen Uf sig ti to Døttre, som begge ægtedes af danske
Adelsmænd. Margrete Pedersdatter Uf giftede sig med Jørgen Hemmingsen Gagge til Alnæs
gaard og bragte ham bl. a. Myregaard og Sortegaard i Næker og Triglesanggaard i Næker; dette
Ægtepar lod 1601 støbe og skænke til Sankt Klemens Kirke dens største Malerklokke,
smykket med Uffernes Javlsprædevaaben og Myregæstrens Vaaben, en krybende Myre;
det synes da herved at have opfyldt et Ønske af hendes fædres Forældre.

Merete Pedersdatter Uf blev 1606 Hustru for Jørgen Frøbe, dens fire Børn døde i en sped Alder,
og selv døde hun 1625. Grabov boede paa Søndegaard; ^{dens} Vandmølle nævntes Graabbe-
mølle efter ham, hvis Pægtmanni da end Tale gjordes til Grabov. Han var 28. April 1609 med til at fastslaa
Forskrifter for Bøndernes Udfælder til Hammerhus; i Lensmandens Forsald laa han 1609, 11, 21 og 25 i Slotsloven.
Efter sin Hustrus Død flyttede han til det nykøbte Gods Pedersstrup paa Laaland og døde der 28. Marts
1626 i en Alder af 77 Aar. Hans eneste Søn (af et tidligere Ægteskab) Jørgen Grabov solgte sex af
Gaardens paa Bornholm Tid til anden og kunde endda 29. Juli 1632 overdrage Kongen i Højekøbs
Søndegaard, Gjyllensgaard, to Myregaarde, Næker og ti nye andre Bornholmske Gaarde. Han var født
18. Okt. 1549 og døde paa Pedersstrup 15. Nov. 1639.

Spindalingen Uf.

Nogens Uf opgives at have været en Datter søn af ^{Oluf Ottesen} ~~Oluf Ottesen~~ Uf (se foran) og kun igjennem
sin Moder en Ætling af de rigtige Uffer. Han forte ogsaa et andet Vaabenmærke end disses Javls-
spænde, nemlig tre Ageren lagte paa langs ad en Skraabjælke, hvilket da var hans Fod fra Faderen
arvede Vaalen. Mærkeligt er det, at han altid nævnes med U og hans Børn altid nævnes med Pægt-
mannet U, Wa eller We, hvilket de ægte Uffer paa den Tid havde lagt helt til Side. Hans Fader

De samme Vaabenmærker findes paa en indlaaet Egetretrave fra Peder Hansens Kirkestol, som i Bornholms
Museum, Javlslandet ogsaa i hans Segl (Jarl. Bidstrup, Hist. Kofod A, 181), ^{hvor} det er stillet paa
Spidsen som et V, som om den heraldisk indskoledes ^{Spindalingen} ~~Spindalingen~~ herved har dogt at komme Pægtmannet
U (U, W) nærmest.

Oluf Tiesen havde ejet flere Gaarde paa Bornholm; han havde Arkebiskops ~~Frø~~ Foged paa Hammersteins
 Krøstien van Hafn ladet ihjelslaa eller henrette, rimeligvis et af de sidste. Ar for 1500, og Arkebiskop Birger
 Gimmensen havde da lagt hans Gods, Raagelundsgaard og Knarregaard (22. og 23. Selvejsgaard) i Tøsker og
 Krosshave (20. Sg.) i Klemmedsker i Skat til Plottet (Hilbertz, 88, 98). Niallgjens har Faderens dølgejse Indbygt
 bragt Sønnen til at tage sin Moders Plegetnavn for derigjennem at have sin Adelsdygd.

Mogens Ulf var ~~imidlertid~~ mindreaarig ved Faderens Død. Som Losat paa Bornholm opnaaede
 han 6. Juli 1533, at den daværende Arkebiskop Torbern Bille kildot ham Skattefrihed af de to nævnte Gaarde i
 Tøsker, og 20. Aug. 1535, at Christian den Tredje gav ham fuld Afgiftsfrihed af hans Gods paa Bornholm, ligesom som
 andre Adelsmænd havde deres i Skaane. Samme Dag gjorde Kongen ham til Landsdommer paa Bornholm og
 sædte dette Lands Bønder og Almue Tilbag om, at han vilde komme dem til Hjælp og frie Landet og Plottet
 ind af Lybekkerens Magt og til hjem til Danmarks Krone.

Det var en urolig Tid i Danmark og ikke mindst paa Bornholm, hvilket Land Frederik den Første
 1525 havde maattet give Lybekkerne i midlertidigt Leen. Nu i Grevens Tredje forte disse Fjendskaand
 mod hans Søn & Christian den Tredje for at holde ham inde fra Danmarks Throne. Han sædte 17. Juni
 1535 Bornholms Landsdommer og Indbyggere Daabred om at møde frem til hans Hylking i Lind for at
 hylde ham som Konge. Landsdommeren Hans Jensen af Klarske Bogu drog til Kongen med Klager over
 de Lybke Herrer og kom tilbage med kongens Opmantring til at gibe til Forvar mod disse. Han samlede
 da sine Landsmænd ^{ved} ~~paa~~ ~~Egle~~ ~~Kong~~ ~~Lige~~ for Klitten ved Askiskeby i aaben Opstand mod den Lybke
 Hovidsmand Berent Knop, hvis krigsraade Kantske fik let Spil med de iiviede Bønder og tilfrøide dem
 et beviligt Nederlag. Hans Jensen faldt i Hovidsmandens Magt og blev kaldshugged. Hans Sted sædte
 sin Kongen Mogens Ulf til Landet som Landsdommer med den Opjave at agge Bornholmerne til fortsat
 Kamp, lige som han 6. Sept. ~~skrev~~ ^{skrev} dem Brev om, at han sin skikkede dem Skibe, Folk og Kæto.

Kongens fire Orlogskibe, som skulde være komne Bornholmerne til Trost, Hjælp og Udsættning,
 blev imidlertid adspilte af Storm og Uvejr i Gøtternes og naaede ikke frem. Endnu her efter opfordrede
 Kongen Bønderne og Almuen til at gøre Lybekkerne Modstand og Afbræk, efter som Mogens Ulf ~~høvede~~
 uunderviste og bød dem paa Kongens Vegne (Hilbertz, 91, 92). ^{Kongens Magt var endog for svækket}
 til at ~~opnøje~~ ^{opnøje} ~~en Gang~~ ^{en Gang} forable afjort Landet, ^{til} ~~skæbne~~ ^{skæbne}. Ved Fredslutningen i Hamborg 14. Febr. 1536 maatte Christian
 den Tredje, saa langt fra at frie Bornholmerne fra Lybekkerens Vold, overlade Lybke Bornholm til Leen i
 halv hundred Aar ind over det ~~tilkomne~~ ^{samme} ~~de~~, tillige give Aaremaal, — om alt gik efter Fredens Vedtægter,
 da lige til 1625 (Hilbertz, 93).

Et Aar til færdedes Mogens Ulf som Landsdommer paa Bornholm, endnu 26. Aug. 1536, et halvt Aar
 efter Freden, lod Kongen udgaa Brev til Biskopsbønderne der, at de sin efter ~~hendes~~ ^{hendes} Fros omskiftningen, som bragte
 Kirkens Gods ind under Kongen, skulde være deres Afgifter til Mogens Ulf paa Kongens Vegne. Han og Knop filvord
 hinanden, hver med en Haand lagt om samme Ring, gjensidigt at overholde Plotteloven. Hovidsmandens voldelig,
 jevnligt blodige Overgæb mod Bornholmerne maatte ~~gøre~~ ^{gøre} ~~den~~ ^{den} Paatale hos Landsdommeren, til hvem ~~forvar~~
 hos hvem de søgte deres lovlige Forvar. Berent Knop fandt hans Optraaden saa forredend og tierlig, at han
 mente ham som sin Hænde skyldig til Straf, ikke blot paa dit Gods, men ogsaa paa sin Krop. For Hovids-
 mandens ustyrlige Vrede maatte Ulf romme til Skaane, hvor han havde sin Fæstems Berete Kiörning;
 den Bønde Jes Stygesen i Tøsker, som bragte ham did, aftræng Knop ~~hans~~ ^{hans} Roder (Hilbertz 206, 229). Ulf
 kom ikke tilbage til sin Fødes som Landsdommer, som saadan indseattes Lars Pedersen ~~af~~ ^{af} ~~1537~~

6) af Landets lybke Herre. Uf gik for sigte sin Fæstems og sad paa sit Gods Oddersbjerg i Skeane. Kongen lod ham tilbringe til Forhandlingsmødet i Okt. 1553 med de lybke Raadsherrer i Okt. 1553 paa Koldinghus, og her smoltte han endnu en Gang sin Fjende Berent Knop, som for sig tilførs maatte uivillig havde maattet forlade sin Højtstilling paa Bornholm. Men Kaasens var sin skiftede om, Kongemagten ^{var} vovet sig stadig, og Christian den Tredje holdt her Afregning med det lybke Misstyre og skaltte Bornholmene Oprejsning for lidt blot.

Ført paa sine ældre Dage vendte Mogens Uf tilbage til Bornholm, i det Frederik den Anden satte ham 27. Avg. 1562 til kongelig Jurisdiktisfoged paa Landet, under hvis Styrelse laa det Hølløgere Kirkegods med dets store Indtægter af Afgifter og Røder, Hølvten af disse skulde han yde Kongen sammen med aarligt halvsjette Tønde Pund. Desuden overdroges ham til hans Huudhold det gamle Sankt Jørgens Hospitalgods, Spedeleggaard i Aaker med de dertil lagte fjorten Bøndergaard med der paa at huse og føde nogle paa fattige Mennecker. Tidene havde sin ændret sig; der var god Forståelse mellem Kongen og Lybkeherre, og Mogens Uf var bleven gammel, dog endnu rede til at mappes med Hovdombanden Schweder Kettinge og om sin Adelsort til Jagt og andet (Hilbertz, 277, 278). I Folge Præstem Sogueskildringer 1625 skal han, "Mogens One en Herremand", have boet paa Raagesholm i Fæstemarker Sog (nu Store Frigaard, 4. Vornedgt.). Ofte opholdt han sig dog i Skeane, og der er han rimeligvis død inden 12. Marts 1565, da Kongen udnævnte en ny Jurisdiktisfoged til Hospitalsgodset. Samme Aar faldt hans Broder Ebern Uf ved Svarteraa.

Mogens Uf efterlod sig fire Sønner og fire Døttre, hvis hidsigt brændende Flægt blod hans Enke, Frøe Berete, ikke kunde styre. Den mindste af dem var Peder Uf, som ejede Skovholm i Pøtke med flere underliggende Gaarde. Som adelig Væbner sad han med i Bornholms Landsting 1. Avg. 1556 (Herredags Dombog 15. Juni 1582), men maatte for øvrigt søge ^{hans} videnkabelig Uddannelse, og blev ^{og som} Magister i "Thester Peder W" ^{derfor han} som ^{med} ~~derfor~~ i den bornholmske Adels Møde 6. Sept. 1572. Inden Aarhundredets Udgang var hans Gods gaar i Arv til hans ~~Søster~~ ^{Søster} ~~Christen~~ ^{Christen} Clausen Koller. Den voldsomste af ^{derfor} hans sønner var Philips Uf. To af hans Pøtke giftede sig under deres ~~Anden~~ ^{Anden} ~~Stand~~, og i en Rengser lod Philips Uf egenmægtig fængsle den ene af disse, Pidsal Jens Nielsen, lige som han ødede sin Moders Gods og dog Svand og Høse mod hende. Dette blev dog Frøe Berete for meget; hun indvirkede 21. Febr. 1580 hos Kongen, at Philips selv skulde gives haandfast i Malmø (Skænske Tegnelser, Blad 212).

Et Aar Tid senere færdedes Philips Uf til sin og andres Ulykke fra Bornholm, hvor hans Søster Margrete var gift med Adelsmanden Christen Clausen Koller paa Hallegaard i Aaker. En Dag midt i Marts 1581 ved de to Brødre Philips og Ebern Uf sammen med deres Svoger ind paa Lemusgaard. Her kom de i hidsig Kamp om nogle Dombreve, Ebern blev dræbt paa Stødet og Philips haardt saaret. Han og hans Broder Hans Uf støvnede nu Svogeren ind for Landstinget som Drabsmand, men da de allerede forclaa en Tilståelse af Philips, at han selv havde dræbt sin Broder, dømte Landsdommeren 29. April Koller uskyldig og fri for Tilløb. Drabsagen kom 16. Juni 1582 frem for Herredagen paa Københavns Slot, for hvilken de to Brødre Uf jaaastod, at Koller havde afkrævet Philips den nævnte Tilståelse med Vold, Herredagen vieto da Sagen tilbage til Landstinget til Paakendelse af, hvem Danemand kunde at være med Rette (Dombog, Blad 42). Den endelige Dom kendes ikke, men da Kongen endnu 13. Sept. 1583 satte Koller til Meddommer i en Sag mellem Leusmanden og Kex's Borgere, og da denne endnu 1586 trivedes ^{i Vællgaard} ved sin ~~Stad~~ paa Hallegaard, medens derimod intet senere høres til Philips Uf, for denne sidste sandsynligt have faaet sin Vro endelig stillet ved at økke Hals under Riddels vordet

7
som sin Broders Brødermand.

Den døde Esbern Ulf var gift med Frø Mette, hvis Slægtsnavn er ukendt. Hans Ulf havde søgt Regidre Gjælle og ejede Godsset Gjøndestrup. Posten Karen Ulf var gift med en Skriver Christopher Ulf, og den anden Esbern Ulf var gift i Sverige. Efter 1586 meldte Tidens Brevskaber intet om de fire Brødre Ulf, og ingen af dem vidste at have efterladt sig ^{Sønner} ~~Sønner~~. Gjøndestrup Ulf med de tre sønner ~~Ulf~~ i Gjøndestrup synes han at være indledt inden 1580. Af Spindelinjen Ulf med de tre sønner i Skjoldet levede ^{vist} kun Christen Kollers Enke, Frø Margrete Ulf, til henimod Aarthundredets Midgang, da hun (1598, Jordbogen) ejede Nørregaard (1. Ug.) i Tøkker som sit Enkesæde, i Arv efter sin Broder Peder. Kollers Mand havde 25. Sept. 1580 indvirket hos Kongen Frihed for at give Skat og at gjøre Arbejde til Kammerhus ^{sin} af Gaarden Krashave i Klemmedøker, hvilken tilføm havde været frit Eje for hans Hustrus Forfædre, indtil ~~den~~ ^{den} Hovidsmanden ~~fra~~ ^{fra} Christen van Hagen (omkr. 1500) lod dens Eje Uluf ~~Ulf~~ ^{Jacobsen} i Hjelslaa og Gaarden lægge i Skat til Kammerhus (H. Bertz, 485). Saa vel denne Gaard som Mogens Ulf's tidligere nævnte to Gaarde i Tøkker ydede dog i Jordbogen 1598 fuld Skat som andre Selvejer Gaarde, saa at de dem givne Friheder kun have været i Brevtag, ~~og~~ ^{og} ~~ikke~~ ^{ikke} til Ende.

Adelslægten Myre,

hvis rette Arving Landsdommer Peder Hansen Ulf 1582 nævnte sig paa sin Hustrus Vegne, var gammel bosat paa Bornholm. Dens Vaabenmærke var en krybende Myre. I Brevskaber nævntes tidligst 1448, 31. Maj (H. Bertz 18) Jes Myre og 16. Juli Mads Myre. Peder Myre fik 29. Juni 1489 ~~at~~ ^{at} ~~at~~ ^{at} Fjerslevs Gaarden ved at skifte Fædres arv med sin Halvsøster Karine, gift med Morten Pedersen i Rønne. Samfundet sikkerede ham 24. Aug. 1531 dette Gaardeje og satte hans Broder Hans Myres Born nærmest til at arve det efter ham. Denne Hans Myre skal have været gift med en Datter af den store Bornholmske Gaardsamler Peder Laug, en skaansk Adelsmand, hvis anden Datter Anne blev gift med den kendte Niels Brahe, ~~hans~~ ^{hans} Hoved faldt for Frederik den Førstes Riddelsværd 1529.

Foruden Datteren Mette, som bragte Myregodsset over til sin Arveemand Peder Hansen Ulf, havde Hans Myre tre Sønner, som alle maa være døde ^{dømede} ~~for~~ inden 1582. Sønnen Jens Myre døde 1575 som Kammik i Lund efter at have 4. Juli 1574 solgt Myregaard (9. Vornedgaard) i Vestremarker og Klindbygaard (20. Ug.) i Tøkker til Peder Oxen (H. 182). Den anden Søn Peder Myre ejede 1547 Lille Vestregaard (nu Fogedagshuset) i Vestremarker og deltog 6. Sept. 1572 i den Bornholmske Adels Møde (H. 428, 381). Den tredje Søn Friid Myre til Myregaard (2. Ug.) i Nylarsker søgte 1582 at lægge hele Arnaga Fiskebeje under sin Gaard og var 30. Marts ~~at~~ 1558 Talsmand hos Christian den Tredje for, at Bornholms Frimænd burde holdes fri fra at yde Landeligheds-skat. Begge dele mislykkedes for ham (H. 179, 197, 272). Nuligens var Esbern Myre, nævnt 26. Nov. 1555 som Ryfoged i Nexø ~~den~~ ^{den} fjerde Søn af Hans Myre (H. 261), en fjerde Søn af Hans Myre.

8)
Myerne var altid flittige i at slanke Jord sammen til Tve, og en Række Borre-gaarde
bære sammen med ^{en} Proprietergaard i Aker bød endnu Navnet Myregaard efter den
flittige Adelslægt Myre. For Selvejergaardene af samme Navn skyldes dette derimod
de nærliggende Mose, Lange myr, Stenmyr, Lillemyr med flere. Efter Gaardnavnet
have senere Tyere faaet sig tillagt ~~Slægtnavnet Myre~~ og sine Efterkommere tillagt ~~Slægtnavnet~~
Borgerlige Slægtnavn Myre, som nu findes spredt over hele Bornholm. Tidligt findes
nævnt i Brevskabet Peder Myre i Aker 1574 (N. 524) og Hans Myre i Petrelærke 1598.